

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΣΤΑΝΗ ΤΗΣ ΝΙΜΠΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Κατά την διάρκεια του Ιταλοαθησου-
νιακού πολέμου τοῦ 1895, δύο Ἴταλοί αξιωματικοὶ ὁ Ναβόνι κι' ὁ Λούντο πού
συνδέονται φιλικὰ ἀπὸ τὴν παιδική τους ἡλικία, βρίσκονται μαζὺ σ' ἕνα ἀπό-
μερο φρούριο, κυριευμένο ἀπ' τὸν ἐχθρό. Ἐκεῖ πλήττουν καὶ σκοτώνουν τὸν
καιρὸ τους μὲ τὴ μουσική, ὡς ὅτου μιά γυναίκα παρουσιάζεται γιὰ νὰ ταραξῆ
τὴ ζωὴ τους, ἡ Νίμπα.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου καὶ τέλος)

Ὁ Λούντο πού δὲν εἶχε ἐγκρίνει ποτὲ τὴν ἐκστρατεία αὐτὴν
τῶν Ἴταλῶν στὴν Ἀφρική, ἔλεγε ψυχρὰ πὼς τὸ καλύτερο πού
εἶχαν νὰ κάνουν ἦταν νὰ ὑποχωρήσουν κανονικὰ καὶ ν' ἀφή-
σουν ἡσυχούς τὸν Νεγκούς καὶ τὴ χώρα του...

Ὁ Ναβόνι ὅμως τὸν ἀντέκρουσε χτυπώντας τὸ χέρι του στὸ
τραπέζι καὶ λέγοντας ὅτι οἱ δειλοὶ δὲν εἶχαν παρὰ νὰ ξανα-
γυρίσουν στὴν Ἰταλία...

Ὁ Λούντο τὸν κύτταξε χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσει. Τὰ βλέμματά
τους ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα ἔμειναν διασταυρωμένα ἔτσι.

Τὰ μάτια τοῦ Λούντο ἦσαν γαλάζια κι' ἀκίνητα. Τοῦ Ναβό-
νι ἦσαν πάλι κιτρινωπά καὶ σάλευαν ἀδιάκοπα μέσα στὶς κόγ-
χες του. Καθένας, μέσα στὰ μάτια τοῦ ἄλλου, ἔβλεπε καθρε-
φτισμένο τὸ ἴδιο του βλέμμα. Κι' ἔνοιωσαν κ' οἱ δύο τὴν ἴδια
τρομερὴ ἐντύπωση. Κατάλαθαν ὅτι ἔμισοῦντο.

Χωρὶς νὰ πῆ λέξι, ὁ Ναβόνι σηκώθηκε, βγήκε ἔξω καὶ ξα-
ναγύρισε στὴ σκηνή του.

Ἀπὸ τότε, ἀπόφευγαν πειὰ καὶ νὰ μιλᾶνε μεταξύ τους. Ἡ
κακὲς μέρες ξανάρχιζαν. Ὅσακις ἡ ὑπη-
ρεσία τοὺς ἐξανάγκασε νὰ ἐπικοινωνήσουν
μεταξύ τους, χρησιμοποίησαν γι' αὐτὸ τὶς
ὀρντινάντσες τους καὶ τοὺς ὑπαξιωματι-
κούς.

Σχεδὸν κάθε ἀπόγευμα, ὁ Ναβόνι πῆ-
γαινε καὶ συναντοῦσε τὴ Νίμπα σὲ μιά κα-
λύβα κοντὰ στὸ Γκιουλάμπα. Εὗρισκε συ-
χνὰ ἐκεῖ καὶ τὸν γέρο Ἐθραῖο πού ἡ μι-
γάς τὸν παρουσίαζε γιὰ πατέρα της, ὁ ὁ-
ποῖος τὸν χαιρετοῦσε μὲ σεβασμὸ κι' ἀφοῦ
προσπαθοῦσε νὰ τοῦ πουλήσῃ κονσέρβες,
κονιάκ ἢ κανένα δίκαννο, τὸν ἄφηνε μόνο
μὲ τὴ μικρὴ

Ὁ Λούντο πάλι, χωρὶς νὰ κρύβεται, τὴ
δεχότανε κάθε βράδυ στὴ σκηνή του, στὸ
στρατόπεδο. Ἡ Νίμπα, πού εἶχε καταλάβει
ὅτι ἐξ αἰτίας της εἶχαν μαλλώσει, ἦταν πε-
ρήφανη γι' αὐτὸ καὶ δὲν τοὺς ἔκρυβε ὅτι
ἀνῆκε καὶ στοὺς δύο, προσπαθώντας νὰ τους
ἀνάβῃ ἀκόμα περισσότερο τὴν ἔχθρα τους.

Μιά νύχτα, ὁ Ναβόνι, ὁ ὁποῖος τὸν τε-
λευταῖον καιρὸ μεθοῦσε πολὺ, ξύπνησε ἔ-
ξαφνα, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα βαρὺ λήθαργο δυὸ
ὠρῶν. Κι' ἔξαφνα σκέφθηκε ὅτι ἡ Νίμπα
τὴν ἴδια ὥρα θὰ βρισκόταν στὴ σκηνή τοῦ
Λούντο. Σηκώθηκε ἀμέσως, πήρε τὸ περι-
στροφὸ του, καὶ χωρὶς νὰ ξέρῃ τί κάνῃ,
βγήκε ἔξω...

Ἡ σελήνη φώτιζε τὸν οὐρανὸ κι' ὠδήγη-
σε τὰ βήματά του ὡς τὴν σκηνή τοῦ Λούν-
το. Μόλις ἔφθασε ἐκεῖ, ὁ Ναβόνι στάθηκε
κι' ἀναρωτήθηκε: «Τί ἦρθα νὰ κάνω ἔδῳ;»
Μὰ συγχρόνως ἔνοιωσε ὅτι δὲν μπορούσε
νὰ γυρίσῃ πίσω. Περίμενε κάτι, χωρὶς νὰ
ξέρῃ τι, πού θὰ γινόταν σὲ λίγο...

Σιωπὴ βασίλευε ἀπόλυτη μέσα στὴ σκη-
νή.

Ὁ Ναβόνι προχώρησε ἀκόμα περισσότε-
ρο καὶ στάθηκε μπρὸς στὴν εἴσοδό της...
Οὔτε ἕνα βῆμα, οὔτε μιά φωνὴ δὲν ἀκου-
σε... Ἐκανε τέλος ἕνα ἄλλο βῆμα, καὶ ἐ-
κύτταξε μέσα: Ἡ σκηνὴ ἦταν ἀδειανή...

Ἐξαφνα ὅμως ὁ σκύλος τοῦ Λούντο ξε-
πετάχθηκε ἀπὸ μιά γωνία κι' ἄρχισε νὰ
γαυγίζει...

Ὁ Ναβόνι γύρισε τὸ κεφάλι του ἔαφνια-
σμένος κ' εἶδε μπροστά του τὸν Λούντο, ὁ

ὁποῖος ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐπέστρεφε στὴ σκηνή του.

Ἡ συγκίνησις τοῦ Λούντο, καθὼς τὸν βρῆκε ἐκεῖ, προδόθη-
κε μόνο ἀπὸ τὸ χλώμισμά του κι' ἕνα ἑλαφρὸ τρεμούλιασμα
τῶν χειλέων του. Ὁ Ναβόνι πάλι τραβήχθηκε πίσω, μὲ τὸ πρό-
σωπὸ του πρᾶσινο, μὲ τὰ μάτια του πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τὶς
κόγχες του, σὰν τρελλός.

— Ἐσὺ ἔδῳ;... ψιθύρισε ὁ Λούντο.

Ὁ Ναβόνι δὲν ἀπάντησε, μόνο τὸ πρόσωπό του συσπᾶσθηκε
ἀπαίσινα.

— Ἀπὸ πότε βρίσκεσαι ἔδῳ; Ξαναρώτησε ὁ Λούντο.

Τὰ χεῖλη τοῦ Ναβόνι σάλεψαν ἀργά, μὲ δυσκολία, μὰ καὶ
πάλι δὲν εἶπε τίποτε...

— Ἐπὶ τέλους τί θέλεις ἀπὸ μένα; ρώτησε καὶ πάλι ὁ Λούν-
το ἀνυπόμονα. Τρελλὸς εἶσαι ἢ μεθυσμένος;

— Ὅχι! τραύλισε ὁ Ναβόνι.

— Εἶσαι μεθυσμένος, ξαναεἶπε ὁ Λούντο. Καλὰ μοῦ εἶπαν πὼς
ἄρχισες νὰ πίνῃς. Ἐλα, γύρισε στὴ σκηνή σου...

— Ὅχι, ἀπάντησε καὶ πάλι ὁ Ναβόνι...

— Θέλεις λοιπὸν νὰ σὲ πάω ἐγὼ ἐκεῖ ἢ νὰ σὲ στείλω μὲ τὸν
Μαλιάτο;

Ὁ Λούντο θεωροῦσε τὸν Ναβόνι πραγματικὰ μεθυσμένο καὶ
ξεχνώντας τὴν ἔχθρα τους, κύτταξε μὲ οἶκτο τὸν φίλο του πού
ἦταν ἀνίκανος νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ κινηθῆ. Κατόπιν ἀπλώσε τὸ
χέρι του γιὰ νὰ τὸν πειάσῃ ἀπὸ τὸ μπράτσο. Μὰ ὁ Ναβόνι τρα-
βήχθηκε ὡς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς.

— Μὴ μ' ἀγγίζεις! στρίγγλισε. Μὴ μ' ἀγγίζεις, Γκιουζέππε.

Ὁ Λούντο ὡστόσο ἐπέμεινε καὶ τὸ χέρι του ἀγγίξε ἑλαφρὰ τὸν
Ναβόνι. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, δέχθηκε κατὰμουτρα ἕνα χτύπημα
τόσο δυνατὸ, ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ κά-
τω...

Μόλις εἶχε προφθάσῃ νὰ συγκρατηθῆ, ὁ-
ταν ἔνοιωσε κάποιον ν' ἀγκαλιάζῃ τὰ πό-
δια του.

Ὁ Ναβόνι, πεσμένος καταγῆς, τὸν ἰκέ-
τευε:

— Συγγνώμη, Γκιουζέππε... Συγγνώμη!...

Τότε μονάχα κατάλαβε ὅτι ὁ Ναβόνι τὸν
εἶχε μπατσίσει!

Ὁ Λούντο ἔσκυψε κι' ἔλυσε χωρὶς βία τὰ
μέρια πού ἀγκάλιαζαν τὰ γόνατά του... Ὁ
Ναβόνι δὲν ἀντιστάθηκε... Ἀπόμεινε ὡσό-
σο καθισμένος καταγῆς...

Ὁ Λούντο πάλι τοῦ κλονιζόταν, πῆγε κι'
ἀκούμπησε στὸ κρεβάτι του. Χοντρά δά-
κρυα πού δὲν μπορούσε νὰ τὰ συγκρατήσῃ,
κυλούσαν στὰ μάγουλά του καὶ τὸν ἔκαι-
γαν. Ὁ Ναβόνι κύτταζε αὐτὰ τὰ δάκρυα
μὲ τρόμο: ποτὲ δὲν εἶχε δεῖ τὸν Λούντο νὰ
κλαίῃ...

Ἀπόμειναν κ' οἱ δύο σιωπηλοὶ γιὰ με-
ρικές στιγμὲς κι' ἔπειτα ὁ Λούντο εἶπε,
σκάνυνο τὰ δάκρυά του:

— Μὲ χτύπησες...

Ὁ Ναβόνι, χωρὶς νὰ τολμάῃ νὰ πλησιά-
σῃ, ψιθύρισε:

— Σοῦ ζήτησα συγγνώμην... Συγχώρη-
σέ με... Εἶχα πιεῖ... Δὲν ἤξερα τί ἔκανα...

Μὰ ὁ Λούντο ἔνοιωσε τώρα μιά ἀσυγ-
κράτητη ὀργὴ νὰ τὸν πλημμυρίζῃ:

— Μὲ χτύπησες! Ξανάπε:

Ὁ Ναβόνι σύρθηκε ὡς αὐτὸν καί, παρ'
ὄλην τὴν ἀντίστασί του, τοῦ ἐπίασε τὸ δεξιὸ
του χέρι.

— Ὅχι, Γκιουζέππε, τραύλισε. Μὴν τὸ λέ-
ς αὐτό! Δὲν εἶνε ἀλήθεια!... Δὲν τὸ ἤθελα...

Σοῦ εἶπα πὼς εἶχα πιεῖ... Κι' ἔπειτα, μετα-
ξὺ μας αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν λογαριάζον-
ται... Κύτταξε...

Καὶ κλείνοντας ὁ ἴδιος τὴ γροθιά τοῦ
Λούντο, χτύπησε μ' αὐτὴ τὸ πρόσωπό του

— Νά... εἶπε. Μὲ χτύπησες τώρα καὶ σύ...
Μὰ θυμῶνῳ ἐγώ; Γελάω!...

Γελοῦσε πράγματι μ' ἕνα γέλιο φριχτὸ
πού ἔμοιαζε μὲ ρόγχο! Μὰ ὁ Λούντο ξανα-
εἶπε:

— Μὲ χτύπησες!... Αὐτὸ ἐπιπληρώνεται μὲ

Ὁ Λούντο πήρε τὸ περιστροφὸ του.

αίμα!

Αυτή η λέξις έλαμψε μεταξύ τους σαν μιὰ άστραπή κόκκινη. Ο Ναβόνι σηκώθηκε κι' άκούμπησε στο τραπέζι.

— Θα χτυπηθώμει! είπε πάλι ο Λούντο.

— Ω! όχι! τον ικέτευσε ο Ναβόνι χωρίς νά τον πλησιάσει και νά τον άγγίξει, τόσο άποφασιστικό και σταθερό τον έβλεπε. "Οχι μονομαχίες μεταξύ μας!... Μπορεί νά χάσω τὸ μυαλό μου άπάνω στη μονομαχία και νά σε σκοτώσω, άγαπημένε μου... Τί θά γίνω έγώ κατόπιν;

Αυτή η έγωιστική κραυγή ήταν τόσο ειλικρινής, ώστε ο Λούντο ξαφνιασθηκε και συγκινήθηκε.

— Δώσε μου ένα μπάτσο στο ίδιο μάγουλο! Και στα δυο μάγουλα!... Ξανάπε ο Ναβόνι. Νά!...

Και τὸ άπλωσε τὸ μάγουλό του. Ο Λούντο σήκωσε τὸ δεξί του χέρι, μὰ άμέσως τὸ άφησε νά ξαναπέσει κάτω...

— Δέν μπορώ... ψιθύρισε.

Η συγκίνησι τῆς φιλίας του, πὸν πρὸ δλίγου εἶχε κάνει τὸ Ναβόνι νά σωριασθῆ κάτω, άφοῦ χτύπησε τὸν σύντροφό του, τὸν έσφιγγε με τῆ σειρά του. Δάκρυα ξαναπέσαν στα μάτια του κι' άρχισε νά δλολύζει, άφήνοντας τὸ χέρι του μέσα στα χέρια τοῦ Ναβόνι.

— Α! εἶπε ξαφνικά άγανακτισμένος εναντίον τῆς πραγματικῆς άφορμῆς τῆς φιλονεικίας του... Τί έχει λοιπὸν μέσα στα μάτια της και στο αίμα της αυτῆ η κουρελιάρα πὸν οὔτε οἱ χαμάλιδες τῆς Φλωρεντίας δέν θά τὴν ἤθελαν ;...

— Η μάγισσα! εἶπε κι' ο Ναβόνι. Έγώ σοῦ τὴν άφήνω! Σοῦ όρκίζομαι ότι δέν θά τὴν ξαναδῶ πειά ποτέ!... ποτ'!... Λέν θά αἰσθανθῶ καθόλου τὴν έλλειψ' της. Μὴ νοι'ζεις πὸς τὴν άγαπῶ!... "Οχι δέν ήταν αὐτὸ ποῦ με βασάνζε... Ήταν κάτι άλλο. Ήταν...

Στάθηκε, μὴ ξέροντας πὸς νά έκφράσει με τῆς συνηθισμένες λέξεις τὴ ζήλεια πὸν έννοιῶσε γιὰ τὴ μιγάδα και γιὰ τὸ Λούντο.

— Νάι, ήταν κάτι άλλο, εἶπε κι' ο Λούντο πὸν έκανε τὴν ἴδια σκέψι.

Ο μπάτσος εἶχε λησμονηθῆ πειά και ἡ μονομαχία. Καθισμένοι ο ένας κοντὰ στὸν άλλο, στο κρεβάτι κουβέντιζαν με σιγανή φωνή.

— Ξαναδές τὴν όποτε θέλεις! εἶπε ο Ναβόνι. Έγώ σοῦ όρκίζομαι πὸς δέν τὴν θέλω πειά.

Μὰ ο Λούντο κούνησε τὸ κεφάλι του και εἶπε:

— Έτσι νομίζεις τώρα... Αὔριο θά τὴ θέλης πάλι και θά με μισήσης άκόμα πιὸ πολύ.

— Α! έκανε ο Ναβόνι. Γιατί νά μὴ θάλω νά τὴν τουφεκίσουν τὴν πρώτη φορά πὸν τὴ θρήκαμε μέσα στο φρούριο νά πουλάη άλκοολ στους Άσκάρι;

Σώπασαν και κυττάχτηκαν. Έπειτα χαμήλωσαν τὰ μάτια τους, καταλαβαίνοντας ότι ἡ ἴδια ἰδέα τὸς διέσχιζε συγχρόνως τὸ πνεῦμα. Δέν τὴν εἶπαν ωστόσο και, σιωπηλά, συμφώνησαν νά μὴ μιλήσουν πειά γιὰ τὴ Νίμπα. Τὴν όργῆ τους τὴν εἶχε διαδεχθῆ τώρα μιὰ άπέραντη χαρά, γιατί εἶχαν ξαναγίνει φίλοι. "Ωστε ἡ φιλία τους, πὸν τὴ νόμισαν γιὰ νεκρή, ζῶσε λοιπὸν! Ο Λούντο δέν έννοιῶθε πειά στο μάγουλό του τὸν πόνο τοῦ μπάτσου. Κι' ο Ναβόνι, ξεχειλίζοντας από χαρά, γιατί ο φίλος του τὸν εἶχε συγχωρήσει, γιατί εἶχε κοντὰ τὸν παληὸ Γκιουζέππε του, γελοῦσε κι' έκλαιγε, έννοιῶθε τὴν έπιθυμία νά χορέψει και νά φιλήσει τὸν φίλο του...

Όταν άποφάσισαν νά κοιμηθῶν, δέν μπόρεσαν νά χωρισθῶν. Μεγάλωσαν τὸ κρεβάτι τοῦ Λούντο και ξαπλώθηκαν κι' οἱ δυὸ σ' αὐτὸ πιασμένοι από τὸ χέρι...

V

Ήταν περίπου έννεά τὸ πρωί, όταν ο Μαλιάτο τὸς ξύπνησε. Ξυπνώντας, εἶδαν πὸς ἦσαν άκόμα πιασμένοι από τὸ χέρι

και χαμογέλ.

Ο Μαλιάτο φαινοίαν άνήσυχος.

— Υπολογαγέ μου, εἶπε, ἦρθε ένας άπεσταλμένος από τὸ "Αντάγκα - Χάμους... Ένας Άσκάρι...

Οἱ δυὸ άξιωματικοὶ θρέθηκαν άμέσως στο πόδι.

— Ποῦ εἶνε; ρώτησε ο Ναβόνι.

— Στην πόρτα τῆς σκηνῆς.

Ο Ναβόνι κι' ο Λούντο βγήκαν από τὴ σκηνή χωρίς νά κουμπώσουν καν τὰ άμπέχωνά τους. Ο άπεσταλμένος, ένας νεαρός Σουδανέζος κρατοῦσε άπ' τὸ χέρι τὸ άλογό του, πὸν φαινόταν άποκαμωμένο από τὸ δρόμο. "Ολοι οἱ άνδρες τοῦ στρατοπέδου, Άσκάρι και Ἴταλοι, όσοι δέν ἦσαν στα γυμνάσια, τὸν εἶχαν περικυκλώσει και τοῦ άπήθυναν ένα σωρὸ έρωτήσεις. Βλέποντας τὸς άξιωματικούς τους, παραμέρισαν. Συγχρόνως ο Σουδανέζος, άφήνοντας τὰ χαληνάρια, προχώρησε πρὸς αὐτοῦ και χαιρέτησε στρατιωτικά.

— Έρχεσαι από τὸ στρατόπεδο ; ρώτησε ο Ναβόνι.

— Νάι, υπολογαγέ μου. Υπηρετῶ στο δυ σύνταγμα Γκαμέρρα.

— Έφερες διαταγές ;

— Όχι. Σὰς πληροφοροῦν μόνο ότι ο στρατός συμπύσσεται πρὸς τὸ Μάι - Γκεπέτα.

— Όλος ο στρατός ;

— Μόνο τὸ σύνταγμα Γκαμέρρα μένει στις προφυλακές.

— Και ξέρεις γιατί συμπύσσονται ;

— Η θέσεις τους ἦσαν πολὺ καλές, μὰ δέν εἶχαν άρκετές δυνάμεις γιὰ νά τῆς κρατήσουν.

— Και ο έχθρος πὸν θρίσκειται ;

— Μπρὸς στο "Αντάγκα - Χάμους. Οἱ κατάσκοποι λένε ότι δέν έχει πειά τρὸφιμα κι' ότι θά υποχωρήσει πρὸς τὴν "Αδουα.

— Κι' εμεῖς τί πρέπει νά κάνουμε ; ρώτησε ο Λούντο με τὴ σειρά του.

— Ο συνταγματάρχης δια-

τάσσει νά έπιτηρήτε τὸν τόπο. Εἶνε γεμάτος από άντάρτες. Σὰς συνιστᾷ έπίσης νά δυσιπιστῆτε πρὸς τὸς ἰθαγενεῖς κατασκόπους. Τουφέκισαν χθές δυὸ στο στρατόπεδο τοῦ "Αντάγκα. "Ολη ἡ χώρα εἶνε γεμάτη άπ' αὐτοῦς. Κι' έτσι κάθε κίνησι πὸν κάνουμε, τὴ μαθαίνει άμέσως ο έχθρός μου.

— Δέν σοῦ έπετέθησαν στὸν δρόμο ; ρώτησε ο Ναβόνι.

— Ω! υπολογαγέ μου! έκανε ο Σουδανέζος χαμογελώντας. Μιὰ φορά μόνο μιὰ συμμορία άνταρτῶν έρριξε εναντίον μου, μὰ ἦμουν πολὺ μακριά και πήγαινα πολὺ γρήγορα.

Έπακολούθησε μιὰ μικρῆ σιωπῆ και έπειτα ο Ναβόνι εἶπε:

— Όταν θά γυρίσης στο Μάι-Γκεπέτα θά πῆς στον συνταγματάρχη, ότι όλα πάνε καλά έδῶ, ότι θά κάνουμε σήμερα μιὰ αναγνώρισι πρὸς τὸ Νοτιά κι' ότι θά δειχτοῦμε άμειλικτοι πρὸς τὸς κατασκόπους.

Ο Σουδανέζος έκλινε τὸ έξυπνο κεφάλι τοῦ. Έπειτα, βλέποντας ότι ο Ναβόνι σώπαινε, έπρόσθεσε:

— Λησμόνησα νά σὰς πῶ, υπολογαγέ μου, ότι πρόκειται νά περάσει από δῶ μιὰ άποστολή ἰθαγενῶν τραυματιῶν πὸν πηγαίνει πρὸς τὸ Σεράτ. Θά κατασκηνώσουν άπόψε κάτω από τὸ φρούριό σας, γιὰ νά θρίσκωνται υπό τὴν προστασία σας.

— Καλά, εἶπε ο Ναβόνι.

Και παίρνοντας ἰδιαίτέρως τὸ Λούντο, έπρόσθεσε:

— Θα φύγουμε σε λίγο γιὰ αναγνώρισι μαζί με τὸν Χασσάν και μερικούς άνδρες. Έλπίζω ότι θά συναντήσουμε στον δρόμο αὐτοῦς τὸς άντάρτες τοῦ διαβόλου και ότι θά ξεμυδιάσουμε λίγο.

Έξαφνα γύρισε τὸ κεφάλι του πίσω κι' άμέσως έγινε κατάχλωμος.

— Κύτταξε! εἶπε στον Λούντο.

Ο Λούντο γύρισε κι' εἶδε τότε τὴ Νίμπα άνάμεσα σ' έναν δμίλο στρατιωτῶν νά γελάει και νά κάνη άστεία μαζί τους.

Οἱ δυὸ άξιωματικοὶ κυττάχτηκαν μ' ένα βλέμμα άλλόκοτο.

— Α! όχι! όχι! εἶπε έξαφνα ο Ναβόνι. Δέν πρέπει ν' άρχι-

σουμε πάλι τὰ ἴδια... Πρέπει νὰ δοθῆ ἕνα τέλος στὴν κατάστασι αὐτή.

— Τί σκοπεύεις νὰ κάνης ;

— Γώρα θὰ δῆς.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν ὀρτινάντσα τοῦ φίλου του, εἶπε μ

— Μαλιὰτο, φώναξε μου τὸν ἐπιλοχία Γκάμπα.

“Ἐπειτ’ ἀπὸ μιὰ στιγμή, ὅταν ὁ ἐπιλοχίας παρουσιάστηκε, ὁ Ναβόνι τοῦ εἶπε ;

— Θὰ εἰδοποιήσης τοὺς σκοποὺς ὅτι ἂν, ἀπὸ σήμερα, ἀφήσουν ἰθαγενεῖς νὰ μεθοῦν μέσα στὸ στρατόπεδο, θὰ φιλακιστοῦν. Οἱ ἰθαγενεῖς εἶνε ὅλοι κατάσκοποι...

— Καὶ τοὺς ἰθαγενεῖς πὺ θὰ θρίσκομε μέσ’ στὸ φρούριο, τί θὰ τοὺς κάνουμε ; ρώτησε ὁ Γκάμπα.

“Ο Ναβόνι, ἀποφεύγοντας τὸ βλέμμα τοῦ Λοῦντο, ἀπάντησε :

— Θὰ τοὺς τουφεκίζετε χωρὶς καμμιά διαδικασίᾳ. “Ο ὑπολοχαγὸς Λοῦντο κ’ ἐγώ, φεύγουμε τώρα γι’ ἀναγνώρισι. “Αναλαμβάνει λοιπὸν ἐσὺ τὴ διοίκησι τοῦ φρουρίου μέχρι τῆς ἐπιστοφῆς μας. Πήγαινε.

“Ο ἐπιλοχίας χαιρέτησε κ’ ἀπομακρύνθηκε.

“Ἐπειτ’ ἀπὸ λίγη ὥρα, οἱ δύο ἀξιωματικοί, καθάλλα στ’ ἄλογά τους ἐπικεφαλῆς ἑνὸς μικροῦ ἀποσπάσματος τραβοῦσαν πρὸς τὸ δρόμο τοῦ Κοατίτ.

— Καλημέρα, κύριοι ἀξιωματικοί ! ἄκουσαν ἑξαφνα μιὰ γυναικεία φωνή.

“Ἦταν ἡ Νίμπα πὺ ξαναγύριζε ξυπόλητη στὸ Γκιουλάμπα. “Ο Ναβόνι συγκάτησε ἀμέσως τὴ φοράδα του καὶ φώναξε :

— Πλησίασε...

“Ἡ Νίμπα προχώρησε καὶ κύτταξε τοὺς δύο ἀξιωματικούς γελαστή.

— “Ακουσέ με καλὰ ! τῆς εἶπε ὁ Ναβόνι μὲ φωνὴ πὺ προσπάθουσε νὰ τὴν κἀνη σταθερῆ. Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ξαναπατήσης τὸ πόδι σου στὸ φρούριο.

“Ἄν ξαναπάς ἐκεῖ, παρὰ τὴν ἀπαγορευσί μου, θὰ τουφεκιστῆς ἀμέσως, χωρὶς καμμιά διατύπωσι. “Ακουσεσ ;

“Ἡ Νίμπα ἔγειρε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὰ πίσω κ’ ἄρχισε νὰ γελάη. Τὸ βλέμμα τοῦ Ναβόνι καρφώθηκε στοὺς ὤμους τῆς καὶ στὸ γυμνὸ τῆς στήθος. Κ’ ἡ διαπεραστικὴ ἐπιθυμία πὺ ἔνοιωσε τότε ἐκδηλώθηκε μὲ θυμό.

— Ξέρεις, τῆς εἶπε. Μιλᾶω σοβαρὰ Δὲν θὰ σὲ δικάσουν καθόλου... Μόλις σὲ πιάσουν, θὰ σὲ τουφεκίσουν...

Καὶ σπρώχνοντας τὴ φοράδα του μπροστά, ἀνάγκασε τὴ μικρὴ μιγάδα νὰ παραμερίση. “Ἡ Νίμπα ἔμεινε μιὰ στιγμή σιωπηλῆ. “Ἐπειτα ἔσκυσε πάλι στὰ γέλια κ’ ἐνῶ οἱ δύο ἀξιωματικοί ἀπομακρύντουσαν, φώναξε :

— Καλὴ ἀντάμωσι, σινιόρε Γκιουζέππε...

Οἱ δύο φίλοι ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους ἐπικεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος, σκυθρωποὶ καὶ σιωπηλοί.. “Ἐνοιωσαν κ’ οἱ δύο τὴν ἐπιθυμία νὰ συναντηθοῦν μὲ καμμιά συμμορία ἀτάκτων ἀπ’ αὐτὲς πὺ ἔβριθαν στὴν ὑπαίθρο καὶ νὰ πολεμήσουν μαζί τους. Μὰ μολονότι ἔκαναν ὅ,τι μπορούσαν γιὰ νὰ τὸ πετύχουν αὐτό, ἡ ἐπιθυμία τους αὐτὴ δὲν ἐπραγματοποιήθηκε.

“Ἐτσι κατὰ τὶς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα, πῆραν τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς καὶ καθὼς ἔφταναν στὸ φρούριο, ἔπεσαν ἐπάνω στὴν ἀποστολὴ τῶν τραυματιῶν πὺ θάδιζε ἀργὰ πρὸς τὸ φρούριο. “Ἐνας καθαλλάρης ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς συνάντησί τους. “Ἦταν ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ πὺ διοικούσε τὴν ἀποστολὴ. Χαιρέτησε τοὺς δύο ἀξιωματικούς μὲ μιὰ θερμὴ χειραψία καὶ τοὺς εἶπε :

— Τραβήξαμε πολλὰ ὡς ὅτου νὰ φτάσουμε ἐδῶ... Σήμερα τὸ πρωῖ, μιὰ συμμορία ἀνταρτῶν ἐπετέθη ἐναντίον τῆς οὐράς τῆς συνοδείας μας. Σκότωσαν μερικὲς γυναῖκες καὶ ἀπήγαγαν ἕνα τραυματία.

— Γι’ αὐτὸ ἀογήσατε νὰ φτάσετε ἐδῶ ; ρώτησε ὁ Λοῦντο.

— Ναί. “Ἐξ ἄλλου θαδίζουμε πολὺ ἀργὰ ! Θέλετε νὰ δῆτε τοὺς πληγωμένους μας ;

Οἱ δύο ἀξιωματικοί δέχτηκαν καὶ, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ πὺ εἶχε ἀναστείλει πρὸ ὀλίγου, ἡ ἀποστολὴ παρήλασε μπροστά τους.

Οἱ τραυματία ἦσαν ἰθαγενεῖς, πυροβοληταὶ πρὸ πάντων πὺ εἶχαν τραυματιστῆ στὸ “Ἄντι “Αλάγκι, ὅπου τὸ σύνταγμα τους εἶχε δεκατιστῆ. Τὸ παρουσιαστικὸ τους ἦταν ἀξιοθρήνητο καὶ προκαλοῦσε ἕνα βαθὺ οἴκτο...

“Ἐντωμεταξύ, οἱ στρατιῶτες τοῦ μικροῦ ἀποσπάσματος εἶχαν ξαναγυρίσει στὸ φρούριο κ’ ἔτσι ὅταν τελείωσε ἡ ἐπιθεώρησις οἱ δύο ἀξιωματικοί θρέθηκαν μόνοι.

Σιωπηλοὶ πῆραν τότε κ’ αὐτοὶ τὸ μονοπάτι πὺ ὡδηγοῦσε στὸ φρούριο.

“Ἡ γαλήνη καὶ ἡ σιωπὴ τοῦ θραδιοῦ ἀπλώνονταν ὀλόγυρά τους, ὅταν ἑξαφνα ἕνα σάλπισμα ἀκούστηκε μακρῶς.

Τὰ ἄλογά τους ἀνώρθωσαν τὰ κεφάλια τους καὶ χρεμέτισαν ἀνήσυχα.

— Τί εἶνε ; ρώτησε ὁ Λοῦντο μὲ φωνὴ σιγαλή.

— Σημαίνουν προσκλητήριο στὸ φρούριο, μουρμούρισε ὁ Ναβόνι. Δόσε μου τὰ κυάλια σου...

“Ο Λοῦντο ἔδωσε ἀμέσως στὸ σὺντροφό του τὰ κυάλια ἐκστρατείας πὺ εἶχε στὴ θήκη τῆς σέλλας τοῦ ἀλόγου του. “Ο Ναβόνι κύτταξε κ’ ἔπειτα τὰ ἐπέστρεψε λέγοντας :

— Καλύτερα βλέπω μὲ τὰ μάτια μου...

Γιὰ δευτέρη φορά, τὸ σάλπισμα τοῦ προσκλητηρίου, ἀντήχησε στὸ διάστημα.

Οἱ δύο ἀξιωματικοί ξεχώριζαν τώρα κάποια κίνησι στὸ στρατόπεδο πὺ ἦταν πρὸ ὀλίγου ἀκίνητο...

— Γιατί ὁ Γκάμπα σημαίνει τέτοια ὥρα προσκλητήριο ; ρώτησε ὁ Λοῦντο.

“Ο Ναβόνι δὲν ἀπήντησε.

Κι’ ὁ Λοῦντο μὲ φωνὴ ἑλαφρὰ ἀλλοιωμένη ξιναεῖπε :

— Μὰ ἐσὺ τί φαντάζεσαι πῶς εἶνε ;

“Ο Ναβόνι τὸν κύτταξε...

Κι’ ὁ σὺντροφός του τὸν κατάλαβε. — “Ἄν εἶν’ αὐτό, εἶπε ὁ Λοῦντο, εἶνε ἀνόητο, εἶνε ἄτιμο... Γιατί ἔδωσες αὐτὴ τὴ διαταγή ;

— Δὲν τὴν ἔδωσα ἐγώ, ἀπάντησε ὁ Ναβόνι. Εἶνε διαταγὴ τοῦ συνταγματάρχη.

— “Ἐ λοιπὸν, φώναξε ὁ Λοῦντο ἀποφασιστικὰ, ἐγὼ θὰ ἐμποδίσω νὰ πραγματοποιηθῆ μιὰ τέτοια εὐαρθότης. Δὲν εἶμαι δῆμιος !... Δὲν εἶμαι ἐγὼ χυσάπης τοῦ συνταγματάρχη...

Καὶ κέντρισε τὸ ἄλογο τῶν τόσο δυνατὰ, ὡστε τὸ ζῶο ἀνωρθώθηκε ἀπότομα καὶ λίγο ἔλειψε νὰ ρίξη τὸν ἀναβάτη του.

Συγχρόνως ὁ Ναβόνι ἄρπαξε τὰ χαλινάρια του...

— “Ἄφησε τὰ χαλινάρια μου ! φώναξε ὁ Λοῦντο.

— Εἶσαι τρελλός ! τοῦ ἀπάντησε ὁ Ναβόνι. Τώρα πειὰ δὲν μπορεῖς νὰ φτάσης ἐγκαίρως στὸ στρατόπεδό μας.

Παράτησε τὰ χαλινάρια... ἰὰ κ’ ὁ Λοῦντο τὰ ἄφησε νὰ συρθοῦν ἀπάνω στὸ λαιμὸ τοῦ ζώου του. “Ο Ναβόνι εἶχε δίκην. “Ἦταν πολὺ ἀργὰ. Μιὰ δύναμις ἀνεξάρτητη τῆς θελήσεώς τους κανόνιζε τὰ πράγματα καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ μοιραίου αὐτοῦ, ἡ ὀργὴ τοῦ Λοῦντο μετεβλήθη σὲ πονεμένη συγκίνησι...

— “Ἄς κατέβουμε... ψιθύρισε.

“Ο Λοῦντο ὑπάκουσε... “Ἐδσαν τ’ ἄλογά τους στὸν κορμὸ ἑνὸς κέδρου... “Ἐπειτα μὲ ἀκυτανίκητη περιέργεια τοὺς ἔκανε ν’ ἀνεβοῦν σ’ ἕνα ὑψωμα τοῦ δρόμου, ἀπὸ τὸ ὅποιο φαινόταν τὸ φρούριο... “Ἐξ ἐνῶ κ’ ἐκεῖ, σφίχτηκαν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, σὰν δύο συνένοχοι πὺ τοὺς κυριεῖε ὁ τρόμος... Ἐξ ἔσεν τότε τοὺς στρατιῶτες νὰ συγκεντρῶνται στὸ πεδίο τῶν γυμνασιῶν. “Ἦταν ἕνας σκοτεινὸς ὄμιλος πὺ μόνο ἡ ἄκρα δεξιὰ του ξεχώριζε πίσω ἀπ’ τοὺς θράχους...

Κι’ ἑξαφνα, ἕνα τύμπανο χτύπησε... “Ο ἦχος τοῦ ἔφθασε ὡς τ’ αὐτιά τους σὰν τὸ χτύπημα δαχτύλου σὲ τζάμια.

— Εἶμαι δὶςάιος... Γι’ αὐτὴν πρόκειται...

“Ο Ναβόνι τῆρε τὸ χέρι τοῦ σὺντροφου του καὶ τὸ ἐπιφίξε.

— Σκέψου ὅσα ὑποφέραμε... Σκέψου τὸ “Ἄμπα - “Αλάγκι. Τὴς τραυματίας πὺ εἶδαμε πρὸ ὀλίγου, μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια κεκμμένα... Κάνουμε πόλεμο σὲ μιὰ χώρα ἀγρίων... Κι’ ἔπειτα, ἴσως, νὰ μὴν εἶνε αὐτὴ...

— Ναί, αὐτὴ εἶνε, ἡ Νίμπα... Εἶμαι θέβαιος γι’ αὐτό.

Κανένας θόρυβος, ἀπὸ μερικῶν στιγμῶν, δὲν τάραζε πειὰ τὴ μεγάλη σιωπὴ. “Ο Λοῦντο κ’ ὁ Ναβόνι ἔκαναν τὶς ἴδιες σκέψεις, σὰν νὰ ἐπικοινωνοῦσαν μὲ τὸ ἀγγίγμα τῶν δαχτύλων τους... Σὰν σὲ ὄνειρο, ἔβλεπαν τὴ Νίμπα, μὲ τὴν πρωτόγονη καὶ μυστηριώδη ψυχῆ, μὲ τὰ βιολεὲ σὰν ἀπὸ σμάλτο μάτια, τὴν ὅποια εἶχαν ἀγκαλιάσει κ’ οἱ δύο κ’ ἀπάνω στὸ νεανικὸ στήθος τῆς ὅποιας εἶχαν ἀποκοιμηθῆ... Τὴν φανταζόντουσαν ἐκεῖ μέσα σ’ αὐτὸ τὸ σκοτάδι, ὅπου τίποτε δὲν φαινότανε καὶ τὸ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 44)

«Καλὴ ἀντάμωσι, σινιόρε Γκιουζέππε».

ΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ ΤΗΣ ΜΑΣΚΩΤ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 19)

τοιο λάθος. "Εσπρωξε λοιπόν τὰ παιδιά καὶ ἔδειξε τὸν ἀριθμὸ «7» ποὺ ἦταν γραμμένον πάνω σ' ἓνα ξύλο.

Τὰ παιδιά σάστισαν γιὰ μιὰ στιγμή. "Επειτα, ὅλα μαζί, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν.

— Αὐτὴ εἶνε! Αὐτὴ! Βρέθηκε! Εἶνε ἡ Μασκώτ!...

Καὶ τὴν κουβάλησαν θριαμβευτικὰ στὸ τροχόσπιτο. Τὸ ἴδιο βράδυ, ὕστερ' ἀπὸ τὴν παράστασί της, πήρε τὴν ἱκανοποίησι ποὺ ἠθελε.

— "Α! ἔκανε ἡ ξανθιά γυναικούλα. "Αν ἤξερες, Μασκώτ, τί πάθαμε χθὲς τὸ βράδυ!... Ἡ Φιφή μᾶς τὰ ἔκανε θάλασσα!...

— "Επρεπε νὰ τὸ περιμένετε!.. συλλογίσθηκε ἡ Μασκώτ.

Κι' οὔτε καταδέχθηκε νὰ κυττάξῃ τὴν ἀντίπαλό της.

ΖΥΛΙΕΤ ΛΕΡΜΙΝΑ - ΦΛΑΝΤΡ

ΚΟΝΡΑΝΤ ΚΑΙ ΚΟΝΣΤΑΝΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 39)

φετε τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ σας.

Ἡ πριγκήπισσα τότε γύρισε μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ μῖσος κι' ἀπλώνοντας τὸ χέρι της πρὸς τὸν Κόνραντ φώναξε:

— "Εσὺ εἶσαι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Ἡ ἀπελπιστικὴ πεποίθησις ὅτι διέτρεχε ἓνα κίνδυνον χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας, ἔκανε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ Κόνραντ ἓνα ρίγος ὅμοιο μὲ τὸ ρίγος τοῦ θανάτου.

Καμμιά δύναμις στὸν κόσμον δὲν μποροῦσε νὰ τὸν σώσῃ. Γιὰ ν' ἀποκρούσῃ τὴν κατηγορία τῆς ἐξαδέλφης του ἔπρεπε ν' ἀποκαλύψῃ πὼς ἦταν γυναικῆ, μὰ καὶ πάλι ὁ θάνατος τὸν περιμένε, γιατί εἶχε καθῆσαι στὸν θρόνον χωρὶς νὰ ἔχῃ στερεθῆ ἀκόμα.

Μὲ μιὰ μόνη καὶ σύγχρονη κίνησι, αὐτὸς καὶ ὁ πατέρας του λιποθύμησαν καὶ σωριάστηκαν κάτω.

Δὲν θὰ θρῆτε οὔτε ἐδῶ, οὔτε πουθενά ἄλλοῦ τὴν συνέχεια αὐτοῦ τοῦ συνταραχτικοῦ δράματος, οὔτε σήμερα, οὔτε ποτέ.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἔφερα τὸν ἥρωά μου (ἢ τὴν ἡρώίδα μου) σὲ μιὰ θέσι τόσο ἀδιέξοδο, ὥστε δὲν βλέπω κανέναν τρόπο γιὰ νὰ τὸν (ἢ τὴν) θγάλω ἀπ' αὐτή... Γι' αὐτὸ νίπτω τὰς χεῖρας μου. "Ας τὰ καταφέρῃ μόνος του (ἢ μόνη της)!...

ΜΑΡΚ ΖΟΥΑΙΝ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 13)

ἀντέχω πειά... "Ενα πιστόλι!....

— "Αχ! Ναι!... φώναξε ἡ Ζαννέττα. Τρελλάθηκα ἀπὸ τὸ φόβο καὶ δὲν ξέρω τί κάνω!..

Καὶ μ' ἓνα ἐκπληκτικὸ θάρρος ἔχωσε τὸ χέρι της ἀνάμεσα στὶς «κουλοῦρες» τοῦ φειδιοῦ καὶ τράθηξε τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ πατέρα της. "Επειτα, δίχως νὰ διστάσῃ σημάδεψε τὸ κεφάλι τοῦ φειδιοῦ ποὺ ὑψωνόταν μ' ἀνοιχτὸ στόμα γιὰ νὰ διαγκώσῃ στὸ λαιμὸ τὸ Γάλλο καὶ πυροβόλησε.

Τὸ τρομαχτικὸ ἐκεῖνο κεφάλι σωριάσθηκε ἀμέσως σὰν παράλυτο, ἐνῶ δλόκληρο τὸ κορμὶ τοῦ φειδιοῦ συγκλονίσθηκε ἀπὸ ἓνα σπασμὸ. Ὁ Ρουθέρ τότε, μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια κατάφερε νὰ τὸ τινάξῃ ἀπὸπάνω του καί, μὲ δάκρυα στὰ μάτια νὰ πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἡρωϊκὴ κόρη του.

— Ζαννέττα!.. Ἀγαπημένο μου παιδί!.. Ψιθύρισε μ' ἓνα λυγμὸ. Σ' ἔσενα χρωστῶ τὴ ζωὴ μου...

Κι' ἄρχισε νὰ τὴ φιλῇ σὰν τρελλός...

ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΝΙΜΠΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 16)

ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα νὰ τὴ σημαδεύῃ στὴν κοιλιά, στὸ κεφάλι, στὰ μάτια.

— "Επρεπε, Γκιουζέππε! εἶπε ὁ Ναβόνι. Σίγουρα ἦταν κατάσκοπος.

Ὁ Λοῦντο ἀπάντησε:

— "Ακου!

Τὸ τύμπανο ἀκούστηκε πάλι... Τ' ἄλογα χρεμέτισαν... Ὁ Λοῦντο κι' ὁ Ναβόνι ἀφογκραζόντουσαν, κύτταζαν, συγκρατῶντας τὴν ἀναπνοή τους...

Καὶ πάλι σιωπὴ ἐπακολούθησε...

Κι' ἔξαφνα μιὰ ὁμοβροντία ἀντήχησε...

Καὶ μετὰ τὴν ὁμοβροντία, ἡ σιωπὴ πάλι...

Τὸ στρατόπεδον τὴν φαινόταν νεκρὸ. Τίποτε πειὰ δὲν σάλεψε σ' αὐτό...

Ὁ Ναβόνι ἔβλεπε μὲ τὴ φαντασία τὴν Νίμπα νὰ τοῦ χαμογελάῃ... Ὁ Λοῦντο πάλι ἀκούγε τὰ τελευταῖα λόγια ποὺ εἶχε πεῖ γι' αὐτόν: «Καλὴ ἀντάμωσι, σινιόρε Γκιουζέππε!»

Τέλος ὁ Ναβόνι, διακόπτοντας τὴ σιωπὴ τους, εἶπε:

— Ὅλα τελείωσαν πειὰ χωρὶς ἄλλο... Δὲν ἀκούγεται τίποτε.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Λοῦντο.

Χλωμοὶ, οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ κυττάχτηκαν.

Ἦσαν καταταραγμένοι, μὰ ἔνοιωθαν ὥστόσο κάποια ἀνακύφισι. Τοὺς φαινόταν πὼς εἶχαν ξεφύγει ἔξαφνα ἀπὸ κάποιο μεγάλο καὶ κοινὸ κίνδυνον. Ρίχτηκαν ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου.

— "Α! ψιθύρισε ὁ Ναβόνι, ἐλπίζω ὅτι ἡ σφαῖρες τὴ χτύπησαν στὰ μάτια τὴ μάγισσα κι' ὅτι σκότωσαν τὴ βλασκαεῖα ποὺ εἶχε ρίξει σὲ μᾶς...

Ὁ Λοῦντο δὲν ἀπάντησε.

Κ' οἱ δυὸ ξαναγύρισαν στ' ἄλογά τους καὶ τὰ καθάλλησαν. Τὰ ζῶα, νοιώθοντας τὸ παχνὶ κοντά, θέλησαν νὰ καλπᾶσουν. Μὰ οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ τὰ συγκρατοῦσαν καὶ τὰ ἔκαναν νὰ πηγαίνουν ἀργά-ἀργά...

Πόσο θάθελαν νὰ γυρίσουν πίσω καὶ νὰ μὴν πᾶνε ποτέ, μὰ ποτέ σ' αὐτὸ τὸ φρούριο, ὅπου τοὺς περιμένε τὸ κατατρυπημένο ἀπὸ τίς σφαῖρες πτώμα τῆς Νίμπας...

ΤΕΛΟΣ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΓΚΑΪΡΙΝΓΚ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 21)

τὸν πόλεμον.

* * *

Εἶνε φυσικὸ ὅτι μὲ τέτοιο χαρακτήρα, ὁ Γκαΐρινγκ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἤσυχά καὶ εἰρηνικὰ μὲ τοὺς ἄλλους ὑπαρχηγούς τοῦ Χίτλερ.

Μεταξὺ τοῦ Γκαΐρινγκ, τοῦ Γκαϊμπελ, τὸν φόν "Ες, τοῦ Μπλομπεργκ διεξάγεται ἓνας κρυφὸς, μὰ ὑπουλὸς πόλεμος, ὅτι ὁποῖο εἶνε ἀγνωστο ποῖος θὰ νικήσῃ στὸ τέλος.

Τὸ μέλλον θὰ τὸ δείξῃ αὐτό.

ΑΠΟ ΤΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΡΩΣΣΙΑ

ΑΝΤΙΠΟΛΣΕΒΙΚΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἴδου ἓνα ἀνέκδοτο σχετικὸ μὲ τὴν ἐχθρότητα τῶν Ρώσων πρὸς τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα:

Ρωτᾶνε ἓναν Ρώσο καταδικασμένο σὲ θάνατον τί θέλει ὡς τελευταῖα τοῦ χάρι:

— Νὰ ἐγγραφῶ στὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

— Γιὰ ποῖο λόγο, ἀφοῦ θὰ σὲ τουφεκίσουν σὲ λίγο;

— "Ακριβῶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο. "Ετσι θὰ λιγοστεψοῦν οἱ κομμουνισταὶ κατὰ ἓνα...

Μετὰ τὴν ἐναρξὴ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ πενταετοῦς σχεδίου, τὸ ὁποῖο κατέστρεψε ὅλην σχεδὸν τὴ γεωργία, οἱ Ρώσοι ἄρχισαν νὰ ταξιδεύουν μὲ ἀεροπλάνα.

Μιὰ μέρα λοιπόν, κάποιος Ρώσος πετῶντας μ' ἓνα ἀεροπλάνο, συνάντησε κάποιον γείτονα τοῦ ποὺ πετοῦσε πάνω ἀπὸ τὴ Μόσχα μ' ἓνα ἄλλο ἀεροπλάνο, τὸ ὁποῖο εἶχε ἀναπτύξει ὅλη τὴν ταχύτητα:

— "Ε, γείτονα, ποῦ πᾶς μὲ τόση ταχύτητα; τοῦ φώναξε.

— Στὴν Ὀντέσσα!... Φαίνεται πὼς ἐκεῖ ὑπάρχουν... κουνουπίδια!